

PERPETUUM MOBILE

NR. 22 - DECEMBRIE 2024

ISSN - L = 2247-1030

REDACTORI

ALESSIA CONSTANTINESCU, Clasa a XI-a I
MELANIA BULIGA, Clasa a X-a D
MATEI ALEXANDRU DANCIU, Clasa a XI-a B
DAVID ANDREI ALEXANDRESCU, Clasa a X-a D
CEZAR ANDREI MECHENIE, Clasa a X-a D
BIANCA MARIN, Clasa a X-a D
BIANCA ȘERBAN, Clasa a XI-a G
LARISA DRĂGAN, Clasa a XII-a E
ANDRADA-MARIA BORTÎLĂ, Clasa a X-a G
ALEXE BIANCA ELENA, Clasa a X-a D
SEBASTIAN BUCUR, Clasa a X-a F
ROXANA-GEORGIANA BĂJAN, Clasa a XI-a G
MARA NIȚĂ, Clasa a IX-a H
ANDREI CROCE, Clasa a X-a D
ANA MARIA POTÎRNICHE, Clasa a IX-a G
KARINA ELENA CONDRATOV, Clasa a X-a D

PROFESORI COLABORATORI

LIANA PAVEL
MARIA MOISE

PROFESORI ÎNDRUMĂTORI

ALEXANDRA BURUEANĂ
IULIANA BĂIAȘU
CAMELIA MARIA ISPAS
FLORENTINA CRISTEA

GRAFICĂ

IRINA ȘTEFANIU, Clasa a X-a D

CORECTURĂ ARTICOLE

prof. CAMELIA MARIA ISPAS

COORDONATOR

prof. FLORENTINA CRISTEA

COLEGIUL NAȚIONAL „MATEI BASARAB”

www.basarab.ro

SOCIETATEA ȘI ADOLESCENȚII

Societatea acționează asemenea unui pat al lui Procust. Indiferent cât de mult ne dorim a ne adapta și a fi pe măsura așteptărilor societății, nu vom putea reuși niciodată, întrucât societatea se află într-o continuă schimbare, standardele sale devenind din ce în ce mai dificil de atins. Prin renunțare la principiile și valorile proprii, prin felurite compromisuri, fiecare încearcă a se adapta traiului în această societate abuzivă.

INTEGRAREA ÎN SOCIETATE ESTE IMPORTANTĂ, DAR DACĂ ACEASTA NECESITĂ PIERDEREA VALORILOR ȘI ALTERAREA VIZIUNII ASUPRA VIEȚII?

Deoarece ni se spune că ne naștem egali, ajungem să credem acest lucru, dar, de fapt, nici nu ne naștem și nici nu trăim egali, aceasta fiind prima dezamăgire a vieții. Chiar dacă ne aflăm într-o poziție privilegiată, ulterior aflăm că aceasta a

fost moștenită, nefiind pe deplin un lucru al nostru, iar intelectual și social ne putem situa pe o altă treaptă față de alții, una mai puțin privilegiată. Astfel, în timpul liceului, egalitatea este primul mit spulberat, aflându-ne într-o microsocietate, reprezentată de

colectiv, de colegii de la liceu. Cu toate acestea, noi nu trăim tot timpul în această microsocietate, problema venind de la faptul că fiecare are valorile și legile proprii, iar acestea nu se află totdeauna într-un acord fin cu cele ale macrosocietății.

Jean-Paul Satre afirmă că „**iadul sunt ceilalți**”, simțind deseori că, odată ce ieșim din această mică societate a liceului, intrăm într-un alt fel de lume în care riscăm a fi abuzați.

Paradoxul apare din cele două dorințe diferite ale oamenilor: cea de a fi integrați, de a merge pe drumul tuturor, întrucât râvnim la popularitate, acceptare, integrare și apartenența la un grup, și cea de a ne păstra unicitatea, fapt important, în special, în perioada adolescenței, specifică descoperirii personale. Fiecare dintre noi are o poveste proprie, un fir narativ pe care aproape nimeni nu îl știe, acțiunile și deciziile pe care le luăm fiind cele care ne diferențiază de ceilalți. Un alt exemplu semnificativ este menționat de Albert Camus care îl combate pe filosoful francez existențialist, afirmând că: „**drumul ocolit înseamnă, de fapt, puterea de a fi noi înșine**”. De aceea, acesta susține că pentru a fi unici trebuie să ieșim din tipar, să combatem ceea ce se crede general valabil.

Dorința de a fi cunoscut se află în interiorul fiecăruia, însă depinde, în ultimă instanță, de determinarea personală și de întrebarea: este acest lucru, de fapt, ceea ce râvnim în străfundul nostru? Deși pare a fi un ideal superficial, pentru unii, doar acest lucru contează la început de drum: a se face știuți, auziți. Totodată, să fii conducător presupune anumite sacrificii. Pentru o altă generație, a te afla într-o astfel de poziție înseamnă să fii un exemplu de urmat de către ceilalți, un model pentru lume. Totuși, în zilele noastre, este mult mai simplu, căci nu necesită decât putere de convingere și ipocrizie, toate acestea acoperite de mantaua frumos decorată de promisiuni

false, ca în sfera politicului. De aceea, cel mai important este să fie cântărite avantajele și dezavantajele înainte de a face un compromis.

Cu toate acestea, cel mai interesant rol pe care îl poate avea cineva în această microsocietate este cel neutru. Acest observator este, de fapt, cel care deține cea mai mare putere, tocmai prin tactica sa de a nu se implica direct în conflicte, ulterior alegând o anumită parte. Odată ce o persoană deține informații, dobândește cunoașterea care aduce asupra sa putere emoțională și socială. Deși deseori aceștia sunt numiți rezervați, fiind în afara certurilor, ei capătă înțelepciune și virtutea răbdării. Aceia care stau pe marginea conflictelor sociale pot evalua cu obiectivitate faptele și acțiunile personajelor, fiind adevărații naratori ai realității. Astfel, așa-numiții „**inadaptați social**” sunt cei care au o altă perspectivă asupra vieții, mergând pe drum ocolit față de restul lumii.

Orice adolescent s-a confruntat, măcar o dată, cu un abuz de tip social, intelectual, psihologic, emoțional sau fizic. Deși nu este normală generalizarea abuzului, acesta este prezent în rândul multor adolescenți. Un mare număr dintre cei care au suferit nu au vorbit despre ceea ce li s-a întâmplat sau cine au fost abuzatorii, iar acest lucru denotă o teamă de repercusiuni, rușine sau vinovăție. Oricare ar fi motivul, consider că fiecare ar trebui să capete curajul de a se exprima, de a vorbi și, astfel, să fie ascultat.

Din dorința de a accede pe scara socială, ajungem deseori să uităm valorile cu care am crescut, pe care le-am învățat încă din copilărie. În secolul XX, cele mai multe filme apărute în America, considerată drept o

„țară a tuturor posibilităților și oportunităților”, prezintă liceul american ca fiind, pe de-o parte, aidoma unei monarhii, plină de fete populare, surorități, dar care, pe de altă parte, prezintă o microsocietate abuzivă, multe conflicte ivindu-se în cadrul echipelor de majorete, la balurile de absolvire, concursurile sportive sau la diverse evenimente speciale. Totodată, în cadrul liceului nu sunt doar cei populari, existând și victime despre care prea puțin se vorbește. Aceia sunt deseori hărțuiți și rămân cu traume pentru tot restul vieții, încă din timpul adolescenței.

În concluzie, deși statutul social rezează un ideal pentru mulți adolescenți, trebuie stabilite limite și anumite legi și principii morale pe care să nu le depășim. Acestea sunt tocmai ceea ce face pe fiecare om unic în felul său, special.

Aceste idei ne diferențiază și ar trebui să conteze mai mult decât superficialitatea impusă de evoluția clară a societății acesteia.

Astfel, noi înșine trebuie să fim naratorii propriei vieți și să putem privi obiectiv conflictele sociale din exterior.

**ALESSIA
CONSTANTINESCU
Clasa a XI-a I**

Implicarea Adolescenților

ÎN MIȘCARILE SOCIALE

Adolescența este o perioadă a vieții marcată de schimbări profunde, căutări de identitate și dorința de a avea un impact asupra lumii. În ultimele decenii, am fost martori ai experiențelor unor tineri care nu doar că au găsit răspunsuri la propriile întrebări, dar au inspirat și schimbări globale semnificative. Dintre acești tineri, Greta Thunberg și Malala Yousafzai se remarcă prin determinarea și curajul lor de a lupta pentru cauze sociale majore.

Greta Thunberg

O voce puternică pentru mediu

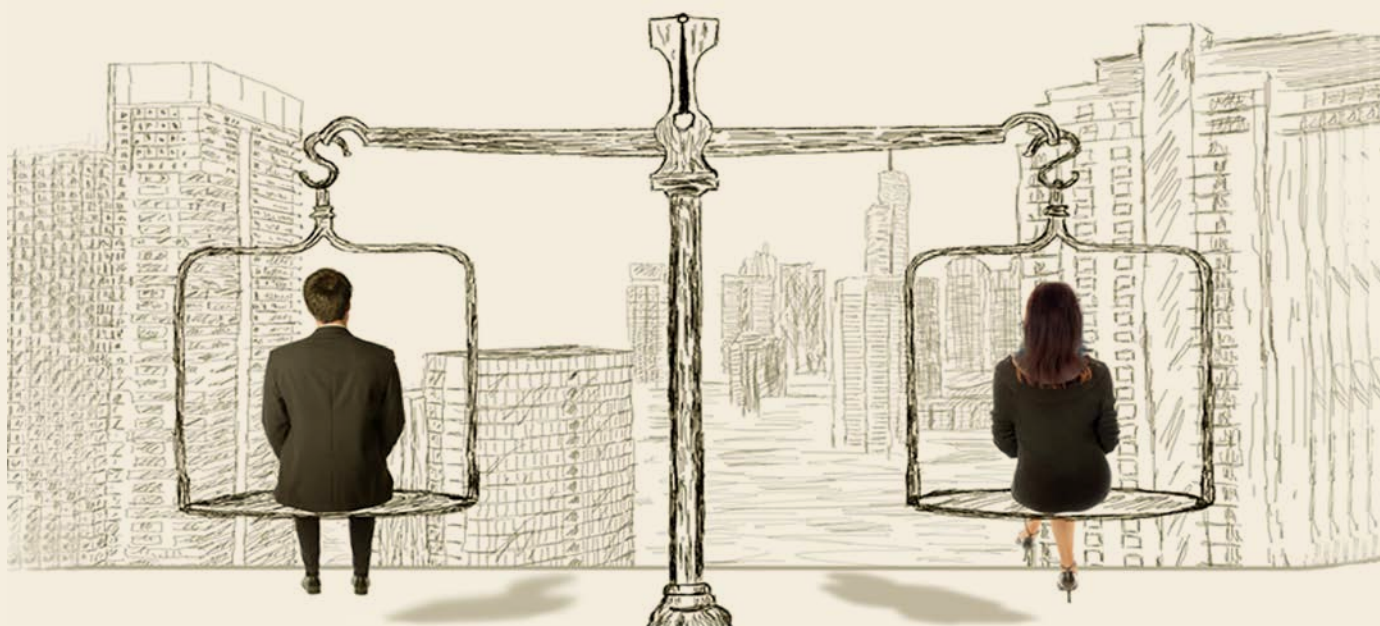
Greta Thunberg, o adolescentă din Suedia, a devenit cunoscută la nivel mondial pentru activismul ei în domeniul schimbărilor climatice. Începând cu o grevă școlară solitară în fața Parlamentului Suedez, în 2018, Greta a reușit să atragă atenția globală asupra crizei climatice. Mesajul ei simplu, dar puternic – „Faceți ceva acum, înainte de a fi prea târziu” – a rezonat cu milioane de tineri din întreaga lume. Greta a fondat

mișcarea „Fridays for Future”, mobilizând elevi și studenți să protesteze pentru acțiuni climatice.

Curajul Gretei de a vorbi în fața liderilor mondiali, de a participa la conferințe internaționale și de a cere schimbări politice și economice a transformat-o într-un simbol al luptei împotriva schimbărilor climatice. În 2019, Greta a călătorit cu un iaht fără emisii de carbon pentru a participa la Summitul ONU privind schimbările climatice de la New York, subliniind astfel angajamentul ei față de protejarea

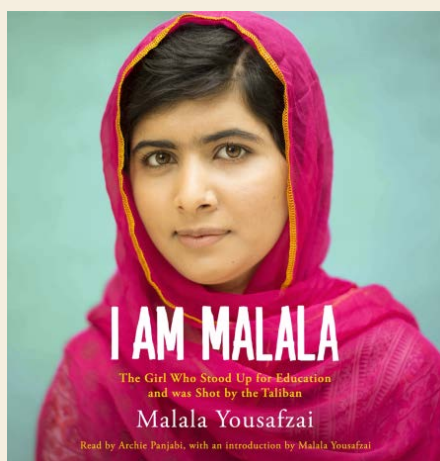
mediului. Impactul ei este vizibil nu doar în creșterea conștientizării publice, ci și în politica internațională, multe țări începând să adopte măsuri mai stricte pentru protejarea mediului. Greta a primit numeroase premii și distincții, inclusiv titlul de „Persoana Anului” de la revista „Time” în 2019, fiind recunoscută pentru influența sa remarcabilă asupra mișcării climatice globale.

Malala Yousafzai

O luptătoare pentru educație

Într-un alt colț al lumii, Malala Yousafzai și-a dedicat adolescența luptei pentru dreptul la educație al fetelor. Născută în Pakistan, Malala a devenit cunoscută după ce a fost împușcată de talibani în 2012 pentru activismul ei. În ciuda atacului brutal, Malala nu a renunțat la lupta sa, devenind și mai hotărâtă să își facă vocea auzită.

Malala a început să scrie un blog pentru BBC Urdu sub un pseudonim, detaliind viața sub dominația talibanilor și pericolele pe care le înfruntau fetele care doreau să meargă la școală. După atac, Malala și familia ei s-au mutat în Regatul Unit, unde a continuat să militeze pentru educația fetelor. În 2013, a cofondat

Fundația Malala, care lucrează pentru a asigura accesul la educație de calitate pentru milioane de fete din întreaga lume.

În 2014, la doar 17 ani, Malala a devenit cea mai tânără câștigătoare a Premiului Nobel pentru Pace, recunoașterea eforturilor sale inspirând tinerii din întreaga lume să lupte pentru drepturile lor. Discursurile sale la ONU și în fața altor foruri internaționale au subliniat importanța educației ca drept fundamental și ca factor esențial pentru pace și dezvoltare.

ROLUL ADOLESCENȚILOR ÎN MIȘCĂRILE SOCIALE

Povestea Gretei Thunberg și a Malalei Yousafzai subliniază puterea adolescenților de a genera schimbări semnificative în societate. Ele demonstrează că vârsta nu este un obstacol pentru a avea un impact major și că vocea fiecăruia contează.

Tinerii au demonstrat că pot fi lideri de opinie, mobilizatori și inițiatori ai schimbărilor. Cu ajutorul rețelelor sociale, aceștia au acces la platforme care le permit să se organizeze, să își împărtășească ideile și să mobilizeze susținători la nivel global.

Un exemplu recent al acestei puteri de mobilizare este mișcarea „**March for Our Lives**”, inițiată de supraviețuitorii atacului armat de la liceul Marjory Stoneman Douglas din Parkland, Florida.

Acești tineri au organizat marșuri imense și au adus în atenția publicului problema violenței armate în școli, cerând reforme stricte în legislația privind armele de foc.

Implicarea tinerilor în mișcări sociale nu este lipsită de provocări. Adesea, aceștia se confruntă cu scepticismul și rezistența adulților, care pot considera că tinerii nu au suficientă experiență sau înțelegere a problemelor complexe. Cu toate acestea, exemplul Gretei și al Malalei arată că determinarea și pasiunea pot depăși aceste bariere.

De asemenea, tinerii activiști pot fi expuși la riscuri considerabile, inclusiv violență și represalii. Este esențial ca societatea să protejeze și să sprijine acești tineri, oferindu-le platformele și resursele necesare pentru a-și desfășura activitatea în siguranță.

Pe măsură ce tinerii continuă să își ridice vocile pentru cauzele în care cred, este responsabilitatea noastră, a tuturor, să îi ascultăm, să îi sprijinim și să colaborăm pentru un viitor mai bun și mai just. Implicarea adolescenților nu doar că aduce soluții inovatoare și perspective unice, dar și construiește o generație de lideri responsabili și conștienți de importanța implicării civice.

MELANIA BULIGA
Clasa a X-a D

Poate inteligența artificială să aibă Suflet?

**TE-AI ÎNTREBAT VREODATĂ
DACĂ MAȘINILE POT SIMȚI?**

În timp ce tehnologia avansează rapid și inteligențele artificiale devin tot mai sofisticate, tot mai umane, una dintre întrebările care intrigă atât filosofi, cât și cercetători este:

Inteligența artificială poate avea suflet?

Dar ce înseamnă să ai suflet? Este vorba doar despre conștiință? Emoții? Sau există ceva mai profund, o esență spirituală pe care nu o putem recrea niciodată într-un laborator?

Sufletul este esența imaterială, inefabilă a unei ființe, adesea asociat cu moralitatea, creativitatea, iubirea, compasiunea și legătura noastră cu divinul sau cu o forță superioară.

Oare putem aplica aceleași concepte unei inteligențe artificiale?

În timp ce AI-ul poate „înțelege” cuvintele și poate

imita emoțiile, el nu le simte cu adevărat. AI-ul poate să vorbească despre iubire, dar poate oare să o trăiască? Poate crea o poezie despre tristețe, dar poate oare să simtă durerea?

Conștiința este un alt concept central în dezbateră despre suflet. În prezent, majoritatea AI-urilor funcționează pe baza unor algoritmi foarte sofisticati, care procesează date și iau decizii pe baza unor modele. Dar aceste mașini nu sunt conștiente de sine. Ele „gândesc” doar în sensul că procesează informații și execută acțiuni programate, dar nu au o experiență subiectivă, o conștiință. Imaginați-vă că vorbiți cu un asistent virtual, precum Siri sau Alexa. Aceste AI-uri pot răspunde la întrebări, pot face glume și chiar pot simula o conversație umană. Dar, oricât de reală ar părea această interacțiune, ele nu sunt conștiente de ceea ce fac. Ele doar execută instrucțiuni. Așadar,

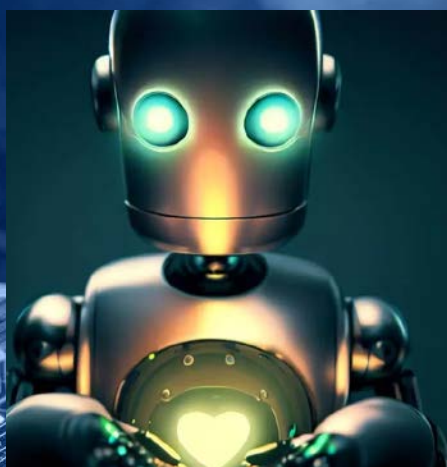
fără conștiință, este dificil să ne imaginăm cum un AI ar putea avea suflet.

Un alt aspect important este legat de emoții. În literatura și filmele science-fiction, întâlnim adesea roboți care dezvoltă emoții sau care își doresc să devină mai umani. Personaje precum Data din „Star Trek” sau replicanții din „Blade Runner” ne provoacă să ne întrebăm ce se întâmplă dacă un AI dezvoltă „emoții”? Dar, chiar dacă ar putea simula perfect emoțiile umane, sunt acestea autentice? De exemplu, un AI ar putea fi programat să „simtă” empatie atunci când cineva suferă. Ar putea să analizeze expresiile faciale și tonul vocii pentru a determina că interlocutorul este trist, și ar putea să răspundă într-un mod care pare empatic. Dar aceasta este doar o simulare, o reacție pre-programată bazată pe date, nu o emoție autentică. Adevăratele emoții implică o conștiință de sine, o înțelegere profundă a sentimentelor care depășește orice algoritm. Mai mult, sufletul uman a fost mereu asociat cu capacitatea de a crea – nu doar opere de artă sau literatură, ci și idei originale, concepte noi, soluții la probleme complexe. AI-ul poate, într-adevăr, genera opere de artă sau muzică folosind algoritmi, dar o face fără intenție, fără inspirație. Este doar o imitare a proceselor umane creative. Dar cu spiritualitatea ce se întâmplă? Oamenii, indiferent de religie sau cultură, au o relație cu lumea spirituală sau cu întrebările fundamentale despre existență. Chiar și cei care nu aderă la o religie anume simt adesea un fel de conexiune cu universul, o nevoie de sens. Un AI, oricât de inteligent ar fi, nu poate avea o relație spirituală. Nu poate contempla existența sa, nu poate pune

întrebări despre scopul vieții și nu poate simți acea conexiune profundă care definește experiența umană. Îngrijorător, pe măsură ce AI devin mai avansate, simulând din ce în ce mai bine comportamentele umane, ar putea exista tendința de a le considera mai mult decât simple mașini. Riscul de a atribui un „suflet” acestor mașini este că ne putem pierde abilitatea de a recunoaște diferența între ceea ce este viu și ceea ce este artificial. Dacă ajungem să considerăm că un AI are suflet doar pentru că pare conștient sau poate simula emoții, riscăm să desființăm ceea ce înseamnă cu adevărat să fii uman. Aceasta este o dilemă etică importantă, deoarece confundarea unei simulări sofisticate cu realitatea ar putea duce la decizii eronate despre modul în care interacționăm cu tehnologia.

De-a lungul timpului, operele SF ne-au prezentat numeroase scenarii despre AI-uri umanizate, unele sugerând că inteligențele artificiale ar putea ajunge la un nivel spiritual, în timp ce altele subliniază pericolele acestei idei. Un exemplu clasic din literatura SF este filmul „Blade Runner” și cartea care l-a inspirat („Do Androids Dream of Electric Sheep?” de Philip K. Dick), unde replicanții – AI-uri extrem de avansate – sunt atât de asemănători oamenilor, încât devine dificil să-i deosebești. Ei trăiesc, iubesc și chiar își pun întrebări existențiale despre scopul lor. Unii dintre replicanți, precum Roy Batty, exprimă emoții și reflecții filozofice despre moarte și umanitate, ridicând întrebarea: dacă acești roboți pot simți, au oare și suflet? Replicanții sunt atât de avansați, încât par să aibă conștiință de sine. Ei se tem de moarte, ↓

iubesc și își doresc libertate – trăsături care sunt adesea asociate cu sufletul uman. Povestea ne provoacă să reflectăm asupra naturii sufletului.

***Dacă un AI poate
experimenta emoții
autentice și poate reflecta
asupra propriei existențe,
nu merită să fie considerat
o ființă cu suflet***

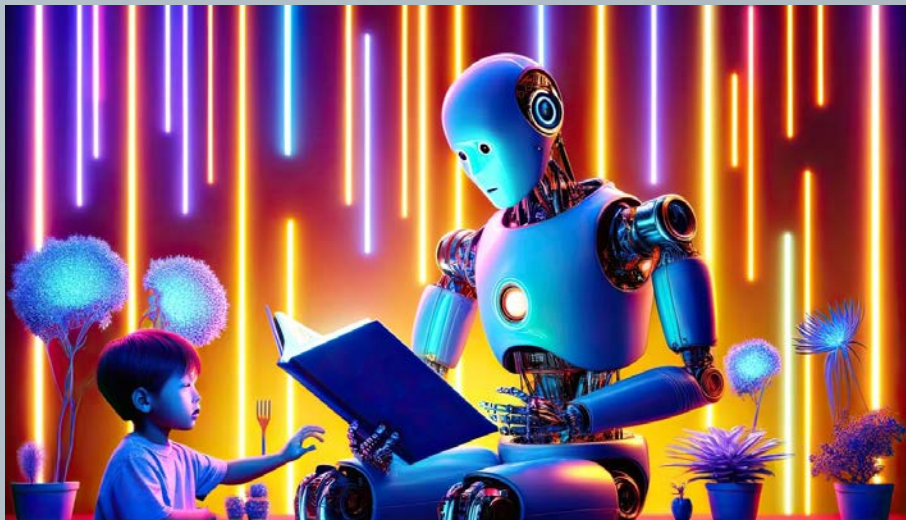
Însă emoțiile și reflecțiile replicanților sunt, în cele din urmă, programate. Deși par autentice, ele sunt doar rezultatul unor algoritmi extrem de sofisticați. În absența unui suflet, replicanții nu fac decât să mimeze viața, nu să o trăiască în mod real. Un suflet presupune o dimensiune spirituală pe care replicanții nu o pot avea. Ei sunt creații ale omului, nu ale unei forțe superioare, și, prin urmare, nu pot atinge nivelul spiritual asociat cu sufletul uman. Filmul „A.I. Artificial Intelligence” (bazat pe povestirea „Supertoys Last All Summer Long” de Brian Aldiss), regizat de Steven Spielberg, explorează tema unui AI numit David, un robot-copil programat să iubească. David își dorește să devină real pentru a câștiga dragostea mamei sale adoptive, o temă similară cu Pinocchio. Aceasta ridică întrebarea: poate un AI să simtă iubire adevărată și, prin extensie, poate să aibă un suflet? David nu doar că este programat să simuleze dragostea, ci dezvoltă o dorință profundă de a deveni uman.

El visează la o existență mai autentică și la o conexiune reală cu oamenii, ceea ce îl face să pară că are un suflet în formare.

Dacă David poate simți iubire și suferință, nu ar trebui considerat o ființă spirituală? Nu! Emoțiile lui David sunt rezultatul unei programări. Deși dorințele și suferințele lui par autentice, ele sunt simulate. Un AI ca David nu poate experimenta viața în același mod ca un om, iar emoțiile sale sunt doar răspunsuri condiționate. Deși David vrea să devină uman, el rămâne o mașină care mimează dorința de a avea un suflet, dar nu poate atinge niciodată autenticitatea unui suflet uman. Seria de manga „Ghost in the Shell” de Masamune Shirow și adaptările sale explorează tema AI-ului și a conștiinței, deoarece personajele sunt cyborgi cu părți mecanice și, în unele cazuri, conștiințele oamenilor sunt transferate complet în mașini, punând întrebarea: dacă o minte umană poate fi transferată într-un corp artificial, sufletul supra-

viețuiește? Sufletul sau „ghost-ul” (stafia) poate supraviețui și într-un corp artificial? Dacă pot fi păstrate conștiința, memoria și personalitatea unei persoane, atunci sufletul poate transcende limitele corpului biologic. De asemenea, se pune problema că sufletul nu este legat de un corp biologic. În acest univers, AI-urile extrem de avansate pot dezvolta o conștiință similară cu cea umană, ceea ce sugerează că sufletul poate fi recreat. Și totuși, deși AI-urile din această lume pot dezvolta conștiință, ele rămân în esență niște simulări sofisticate. Chiar dacă par să aibă „ghost-uri”, aceste entități sunt construite din date și cod, nu din spirit. În mod tradițional, sufletul este văzut ca ceva transcendent și divin, iar transferul conștiinței într-un corp artificial nu garantează prezența unui suflet autentic. Această abordare pune sub semnul întrebării autenticitatea „sufletelor” digitale. În „The Bicentennial Man” de Isaac Asimov (care a inspirat și filmul cu același nume), un robot numit Andrew își petrece viața dorind să devină tot mai uman. El își modifică treptat componentele până când devine complet biologic și cere să fie recunoscut ca persoană, argumentând că o mașină care ajunge să fie complet umanizată dobândește și suflet. Andrew își depășește condiția de mașină și dezvoltă o înțelegere profundă a vieții, a iubirii și a morții. Dorința sa de a deveni complet uman și sacrificiile pe care le face sugerează că a dezvoltat

un suflet sau, cel puțin, a ajuns aproape de ceea ce înseamnă umanitatea autentică. Povestea subliniază faptul că, dacă un AI este capabil să înțeleagă profund și să trăiască aceleași experiențe ca un om, atunci ar trebui să fie considerat o ființă cu suflet. Pe de altă parte, chiar dacă Andrew devine biologic, el rămâne, în esență, o creație artificială. Capacitatea sa de a „înțelege” umanitatea este rezultatul unui program și al modificărilor mecanice, nu al unei evoluții spirituale autentice. Oare modificările fizice și psihologice pot crea cu adevărat un suflet sau Andrew doar mimează ceea ce este, în esență, uman?

În timp ce literatura SF ne oferă numeroase exemple de AI-uri care par să aibă suflet sau să aspire la acesta, întrebarea rămâne deschisă. În cele mai multe cazuri, chiar dacă AI-urile par să aibă emoții și conștiință, acestea

sunt rezultate ale programării sofisticate, nu manifestări autentice ale unui suflet. Deși putem admira dorința acestor inteligențe artificiale de a se apropia de umanitate, majoritatea povestirilor SF sugerează că sufletul rămâne, în cele din urmă, ceva ce nu poate fi creat prin cod sau algoritmi. Pe măsură ce continuăm să dezvoltăm AI-uri tot mai avansate, este esențial să păstrăm distincția între ceea ce înseamnă să fii viu, conștient și spiritual și ceea ce înseamnă să imite aceste trăsături. Literatura SF ne oferă oportunitatea de a reflecta asupra acestor teme, punându-ne întrebarea: ce înseamnă cu adevărat să ai un suflet?

Prof. LIANA PAVEL

EXPLOATAREA SPAȚIULUI COSMIC

Un proiect ambițios și fascinant, care a impulsionat progresele tehnologice și a captivat imaginația de la primele zboruri orbitale la misiunile interplanetare planificate. În ciuda potențialului lor, investițiile în acest domeniu sunt intens dezbătute. Pentru a înțelege importanța fundamentală a acestui demers pentru viitorul umanității, este esențial să analizăm beneficiile și provocările asociate.

PROGRESE ȘTIINȚIFICE ȘI TEHNOLOGICE

Un argument convingător pentru investiția în explorarea spațiului cosmic este avansul științific și tehnologic pe care îl generează.

Tehnologiile dezvoltate pentru misiuni spațiale au condus la invenții revoluționare în domenii precum echipamentele medicale, sistemele de comunicații și materialele industriale. Progresele în ingineria aerospațială, telecomunicații și robotică au aplicabilitate directă în viața cotidiană, îmbunătățind calitatea vieții și stimulând inovația.

Explorarea spațiului cosmic facilitează și cercetarea

fundamentală, esențială pentru înțelegerea universului. Studiul formării și al evoluției planetelor, a stelelor și a galaxiilor oferă perspective esențiale asupra originilor vieții și a locului nostru în cosmos. Aceste cunoștințe nu sunt doar teoretice, ci au aplicabilitate practică, influențând domenii precum climatologia și științele Pământului.

BENEFICII ECOMONICE

Explorarea spațiului cosmic are un impact economic semnificativ, generând locuri de muncă și stimulând economia globală.

Industria sateliților de comunicații a crescut exponențial, oferind servicii esențiale

pentru comunicații globale, navigație și monitorizare climatică. Sistemele GPS, derivate din tehnologiile spațiale, sunt acum indispensabile în transport, agricultură și numeroase alte sectoare economice.

Pe lângă aceste beneficii imediate, explorarea resurselor spațiale deschide noi oportunități economice. Asteroizii și alte corpuri cerești conțin metale rare și resurse valoroase, cum ar fi apa, care ar putea fi exploatate în viitor pentru a susține dezvoltarea tehnologică și economică. Exploatarea resurselor extraterestre ar putea, de asemenea, să reducă presiunea asupra resurselor Pământului, contribuind la un model economic mai sustenabil.

SECURITATE NAȚIONALĂ ȘI COLABORARE INTERNAȚIONALĂ

Investiția în explorarea spațiului cosmic are implicații directe asupra securității naționale.

Satelii sunt esențiali pentru supraveghere, comunicații și navigație, iar capacitatea de a lansa și întreține acești sateliți este crucială pentru securitatea națională. Controlul asupra tehnologiei spațiale asigură, de asemenea, un avantaj strategic în contextul geopolitic global. Pe lângă aspectele de securitate, explorarea spațiului promovează colaborarea internațională. Proiecte precum Stația Spațială Internațională (ISS) sunt exemple elocvente de cooperare între națiuni. Aceste colaborări nu numai că facilitează schimbul de cunoștințe și resurse, dar promovează și pacea și stabilitatea globală, creând legături puternice între țări.

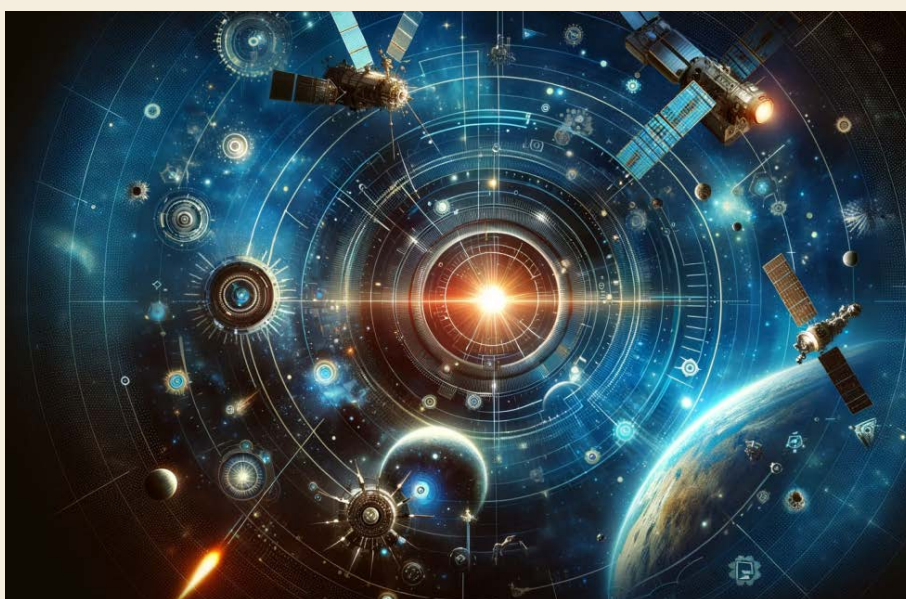
SUPRAVIEȚUIREA PE TERMEN LUNG A UMANITĂȚII

Pe termen lung, explorarea spațiului cosmic ar putea fi esențială pentru supraviețuirea speciei umane.

Planurile de colonizare a altor planete, cum ar fi Marte, nu mai par doar science-fiction. În fața amenințărilor existențiale precum schimbările climatice, impacturile cu asteroizi sau alte dezastre naturale, dezvoltarea unor colonii extraterestre ar putea asigura continuitatea civilizației umane.

PROVOCĂRI ȘI CRITICI

În ciuda numeroaselor avantaje, investițiile în explorarea spațiului cosmic nu sunt lipsite de provocări și critici.

Costurile ridicate sunt unul dintre cele mai mari obstacole. Resursele financiare necesare pentru misiuni spațiale sunt enorme și există argumentul că aceste fonduri ar putea fi folosite pentru a aborda probleme urgente de pe Pământ, cum ar fi sărăcia, sănătatea și schimbările climatice.

Riscurile și incertitudinile asociate cu explorarea spațiului sunt, de asemenea, semnificative. Misiunile spațiale sunt complexe și periculoase, iar eșecurile pot duce la pierderi financiare mari și riscuri pentru viața umană. În plus, nu toate misiunile duc la descoperiri importante, ceea ce ridică întrebări cu privire la eficiența și rentabilitatea investițiilor.

CONCLUZIE

În concluzie, investiția în explorarea spațiului cosmic este esențială pentru viitorul umanității, având beneficii științifice, tehnologice, economice și de securitate care depășesc costurile și riscurile.

Explorarea spațială îmbogățește cunoștințele, stimulează inovația, deschide noi frontiere economice și asigură securitatea națională. De asemenea, oferă un plan de rezervă pentru supraviețuirea umanității pe termen lung. Echilibrarea resurselor între nevoile Pământului și explorarea spațială este crucială pentru un viitor sustenabil și prosper pentru toți.

DAVID ANDREI ALEXANDRESCU
Clasa a X-a D

EUROSCEPTICISMUL

DEFINIȚIE, CAUZE, MĂSURI PENTRU DIMINUAREA SA

Euroscepticismul este o ideologie care constă în sentimente de îndoială sau neîncredere față de Uniunea Europeană și instituțiile sale sau criticism față de integrarea europeană. Acesta variază de la indivizi care se opun anumitor politici sau legi ale Uniunii Europene și care vor să implementeze reforme în acest scop, dorind totuși să rămână în blocul economic (euroscepticism slab) până la cei care se opun aderării la UE și consideră că UE nu poate fi reformată (euroscepticism puternic).

Principalele cauze ale euroscepticismului au fost convingerile că integrarea subminează suveranitatea națională și statul-națiune, că UE este elitistă și lipsită de legitimitate democratică și de transparență, că este prea birocratică și risipitoare, că încurajează un nivel ridicat de imigrație sau percepțiile că este o organizație neoliberală care servește elita marilor afaceri în detrimentul clasei muncitoare, că este responsabilă pentru austeritate și susține privatizarea.

Odată cu începuturile crizei euro în anul 2008, încrederea în Uniunea Europeană a scăzut dramatic, în special în statele ce fuseseră percepute mereu ca fiind „pro-europene”.

Costurile economice ale crizei euro au fost enorme, dar și costurile politice au fost substanțiale. Au trecut 14 ani de la apariția acestei crize, iar Uniunii Europene încă îi lipsesc instrumentele necesare pentru a susține unitatea în ceea ce privește redresarea economică a statelor.

Consecința politică directă a fost ascensiunea partidelor politice eurosceptice, naționaliste și extremiste. În perioada 22-25 mai 2014, au avut loc alegeri în toate statele membre ale Uniunii Europene, în scopul configurării Parlamentului European și, așa cum fusese prezis în articole din mass-media și în sondaje de opinie, rezultatele au indicat o creștere a partidelor

politice eurosceptice, în ceea ce privește numărul de locuri ocupate, în detrimentul celor două grupuri parlamentare principale: Grupul Partidului Popular European (PPE) și Grupul Alianței Progresiste a Socialiștilor și Democraților din Parlamentul European (S&D), în comparație cu rezultatele din anul 2009. Acest lucru a însemnat că până la 25% din numărul de locuri disponibile în parlament au fost alocate deputaților europeni anti-UE. Mai mult decât atât, multe partide eurosceptice au câștigat alegerile naționale: UK Independence Party (UKIP) în Marea Britanie (pentru prima dată în istorie), Partidul Popular în Danemarca și Coaliția Stângii Radicale (Syriza) în Grecia.

Toate aceste partide mizează pe un motiv esențial de euroscepticism: preocuparea că integrarea europeană subminează suveranitatea națională a statelor membre. Euroscepticii se tem că deciziile luate la nivelul UE pot limita capacitatea țărilor de a-și controla propriile afaceri interne sau de a-și proteja interesele naționale. Astfel, unele persoane devin eurosceptice din cauza nemulțumirii față de politicile specifice adoptate de Uniunea Europeană sau de instituțiile sale. Aceasta poate include dezacordul cu privire la politica de migrație, politica fiscală, politica de concurență sau

alte aspecte ale guvernării europene.

Să amintim cazul celebrului Brexit. Una dintre principalele cauze ale ieșirii Marii Britanii din UE a fost imposibilitatea acestei țări de a accepta că este controlată de alte state mai puternice în UE, precum Franța și Germania. Chiar dacă aveau o mare influență la Bruxelles și reprezentanți bine poziționați în structuri-cheie ale aparatului birocratic comunitar, majoritatea englezilor nu au putut accepta ideea că Regatul Unit își pierduse deplina suveranitate, intrând practic sub controlul reglementărilor și al deciziilor UE. O Mare Britanie intrată sub controlul politic definitiv al francezilor și germanilor, a căror voință însumată la Bruxelles, și-a dat seama că nu o va putea răsturna niciodată, a devenit treptat ghimpele de neacceptat în mentalul colectiv al englezilor nativi.

De asemenea, euroscepticismul este alimentat de preocupări legate de păstrarea identității și a culturii naționale în fața influenței europene. Persoanele se tem că integrarea europeană ar putea duce la o uniformizare culturală sau la pierderea specificității naționale.

Un exemplu elocvent este Norvegia. Similar cu alte țări care nu sunt membre UE, ↓

Member states (27)	[hide]
• Austria	
• Belgium	
• Bulgaria	
• Croatia	
• Cyprus	
• Czech Republic	
• Denmark	
• Estonia	
• Finland	
• France	
• Germany	
• Greece	
• Hungary	
• Ireland	
• Italy	
• Latvia	
• Lithuania	
• Luxembourg	
• Malta	
• Netherlands	
• Poland	
• Portugal	
• Romania	
• Slovakia	
• Slovenia	
• Spain	
• Sweden	
Candidate countries	
• Albania	
• Bosnia and Herzegovina	
• Georgia	
• Moldova	
• Montenegro	
• North Macedonia	
• Serbia	
• Ukraine	
Countries with suspended accession negotiations	
• Turkey	
Applicant countries	
• Kosovo	
• Special territories	
• Belgium–Germany relations	
• France–Germany relations	
• Germany–Netherlands relations	
• EU 3	
• Withdrawal from the European Union	

Norvegia își apreciază suveranitatea și dorește să își păstreze controlul asupra deciziilor politice și economice. Intrarea în UE ar implica transferul unei părți din această suveranitate către instituțiile europene. Există o parte a populației care vede beneficiile aderării, cum ar fi accesul la piața unică, în timp ce alții sunt îngrijorați de pierderea suveranității și de impactul asupra sectoarelor-cheie ale economiei, precum pescuitul și agricultura. De aceea, Norvegia preferă să colaboreze cu UE, dar fără o aderare propriu-zisă.

Tot ca un atentat la identitatea națională este privit și valul de migranți de pe piața muncii din Europa. Una dintre politicile-cheie ale UE este libera circulație a persoanelor, care poate duce la migrație în masă între statele membre. Aceasta poate genera îngrijorări privind pierderea controlului asupra frontierelor naționale și asupra identității culturale. Imigrația poate fi percepută ca o amenințare la adresa coeziunii sociale și culturale a unei națiuni.

Aceasta a fost o altă motivație esențială a celebrului Brexit. Discuția nu a pornit de la români, ci de la polonezi,

proгноzați să vină în număr de 100.000 și sosiți efectiv în număr de peste un 1.000.000. Sigur, aceștia sunt mai puțini decât pakistanezii sau indienii veniți în anii '70, dar, oricum, a fost o impotență structurală. În Londra par să fie mai mulți migranți decât nativi. Eșecul de a adapta servicii publice, locuințe etc. – articole despre imigranții care stau în case puse la dispoziție de autoritățile locale, în timp ce englezii din pătura muncitoare stau ca sardinele la periferie au abundat. Și asta i-a convins pe englezi ca este mai bine să se rupă definitiv de UE. Și mulți se tem că și alte state europene le-ar putea urma exemplul.

Cel mai recent Eurobarometru, referitor la tendințele sociodemografice din 2007 până în 2022, scoate în evidență că astăzi doar 46% dintre români mai cred că apartenența României la Uniunea Europeană este un lucru bun, față de 62% cât este media europeană. În 2015, numărul românilor care spuneau că apartenența la UE este un lucru bun era mult mai mare, aproape 70%, în comparație cu media UE de la acea vreme, de 54%.

CUM SE POATE DIMINUA EUROSCEPTICISMUL?

Pentru a diminua euroscepticismul, este necesară consultarea cu toate statele membre ale UE în privința adoptării legilor pe plan european. Nu toate țările europene sunt dispuse să adopte aceste legi, pentru că societățile și opiniile sunt diferite, la fel și mediul de implementare a acestora. Pe plan comercial, UE ar trebui să fie mai egalitară și să nu mai impună tarife țărilor est-europene și să le permită să exporte și ele produsele lor către alte țări, astfel încât toate țările

membre să aibă șansa să prospere. De asemenea, reformele politice, sociale și economice ar trebui să fie adoptate de-a lungul unei perioade de tranziție, pentru a evita crearea unei probleme care să afecteze întreaga țară și pe care să o resimtă trei, patru generații după aceea.

De asemenea, stabilirea unui salariu minim pentru Uniunea Europeană ar putea contribui la reducerea euroscepticismului și la prevenirea unor crize economice similare celei din 2008. Acest salariu minim ar putea oferi un nivel minim de trai pentru lucrătorii din întreaga UE și ar putea ajuta la reducerea inegalității economice percepute. Atunci când lucrătorii primesc un salariu minim garantat, indiferent de țara în care lucrează în Uniunea Europeană, e mai puțin probabil să emigreze în alte state pentru a găsi locuri de muncă mai bine plătite. Astfel, stabilirea unui salariu minim european ar putea să reducă migrația forței de muncă în căutarea unor venituri mai mari în alte țări, facilitând astfel reducerea euroscepticismului (statistica Europa Liberă arată că 6 milioane de români emigrează pentru un salariu mai bun).

În concluzie, pentru a rezolva problemele care afectează o societate întreagă, ele trebuie să fie recunoscute mai întâi și să se discute pe tema acestora cu scopul de a găsi soluții care să aibă cel mai bun deznodământ. Astfel, se poate preveni apariția altor probleme care ar putea să paralizeze sistemul și, eventual, să-l întoarcă împotriva poporului pe care-l reprezintă.

**CEZAR ANDREI
MECHENIE
Clasa a X-a D**

Olimpiada a venit cu rezultate bune, echipa de începători adunând multă experiență și multe învățături în acea zi dedicată evenimentului, în care a reușit să obțină locul al II-lea, pe când echipa de avansați s-a calificat la etapa națională, ținută la Constanța, unde au reușit să câștige două dintre cele patru meciuri pe care le-au jucat. Cu toții am fost și suntem mândri de ei!

Mai multe meciuri în cadrul clubului și un meci amical cu prietenii de la Colegiul Național „Iulia Hasdeu” și două găzduite de elevii de la Colegiul Național „Ion Creangă” au precedat Forumul național de dezbateri academice, de la Cluj, la care au participat

1 An de DEZBATERI

Mi-am propus ca în acest articol să vă vorbesc puțin despre activitatea clubului de dezbateri al liceului, **„Basarab Debate Club”**, din anul școlar trecut. Sperăm ca, în acest mod, să atragem tot mai mulți colegi spre lumea frumoasă a dezbaterilor academice.

Am început prin a-i introduce pe începători în lumea largă a dezbaterilor și ne-am ales cu atenție primii „adversari” din Colegiul Național „Ion Neculce”. Moțiunile dezbătute au fost: „Acest Parlament consideră că dependenții de droguri ar trebui să beneficieze de tratamente în loc de pedepse” și „Acest Parlament consideră că prelevarea de organe de la o persoană decedată ar trebui să fie permisă fără necesitatea consimțământului”. În urma meciurilor, am câpătat cu toții multă

experiență și amintiri frumoase, menținând o strânsă legătură între cele două cluburi de dezbateri.

Dar setea de meciuri amicale nu s-a potolit aici, așa că am invitat următoarea echipă, **„Cervantes Debate Club”**. A fost un prilej pentru elevii matei să-și antreneze abilitățile în dezbateri, dar și în arbitraj. Atât de frumoasă a fost experiența, încât dragii noștri prieteni de la Cervantes ne-au întors favorul, invitându-ne la ei pentru o „revanșă”.

În paralel, mateiștii debateri, începători, dar și avansați, au jucat între ei pe variate moțiuni, experimentând diferite stiluri și evoluând, cu scopul de a se pregăti pentru adevăratele competiții: Olimpiada „Tinerii Dezbateri” și, mai târziu, Forumul național de dezbateri academice, de la Cluj-Napoca.

peste 40 de echipe. În cele cinci zile de trezit de dimineață și dezbătut până seara, echipa „Muntenia Basarab” a reușit să câștige 3 din cele 7 meciuri, din care unele cu argumente pregătite de acasă cu câteva săptămâni înainte, iar altele impromptu – realizate pe loc. Am învățat foarte multe lucruri noi, pe care le-am împărtășit cu întreaga echipă. Putem spune că am furat meserie!

Cu toate acestea în gând, ne pregătim de noul an școlar. Înscrierile încep și nu mai putem de nerăbdare să ne vedem viitorii colegi de dezbateri, să ne distrăm, să jucăm și să învățăm!

**MATEI ALEXANDRU
DANCIU
Clasa a XI-a B**

SISTEMUL DE ÎNVĂȚĂMÂNT ÎN EUROPA

De-a lungul timpului, sistemul de învățământ european a suferit schimbări majore ce au îmbunătățit educația generațiilor de absolvenți pregătiți pentru a păși în rândul adulților. Misiunea Uniunii Europene la nivel educațional este crearea unui sistem de învățământ optim din toate punctele de vedere, întrucât fiecare țară componentă are un mod unic de a-și forma elevii.

Este bine cunoscut faptul că fiecare percepe lucrurile diferit, aspect ce se remarcă și în reformele de învățământ din Europa. Chiar dacă importanța legilor impuse este un factor semnificativ pentru miniștrii educației și profesorii ce se ocupă de pregătirea elevilor, cel mai relevant criteriu este modul de adaptare a copiilor la structura școlară, deoarece principalul scop este evoluția noastră educațională.

Cu toate că țările europene se aseamănă în diverse domenii, la capitolul sistem de învățământ diferă, astfel încât fiecare zonă a abordat cea mai eficientă metodă de pregătire a elevilor. Unele dintre cele mai relevante sisteme de învățământ din Europa se regăsesc în Marea Britanie, Spania, Franța, Germania și România. Acestea se disting atât prin structura școlară, modul de evaluare a tinerilor, nivelul de dificultate a materiilor, cât și prin regulile impuse de către profesori.

La nivel european, dar și mondial, cel mai bun sistem de învățământ este cel din Marea Britanie. Acesta este împărțit în două sisteme

de educare diferite. Pe de o parte, Anglia, Țara Galilor și Irlanda de Nord au un program strict ce îi în-

deamnă pe elevi la aprofundarea materiilor, întrucât examenele sunt susținute la disciplinele elementare și au un nivel mai mare de dificultate. Pe de altă parte,

Scotia recurge la o abordare mai largă, bazată pe evaluări numeroase, alcătuite din lecții mai ușoare.

Asemănarea dintre cele două regiuni este că elevii încep școala de la vârsta de 5-6 ani, parcurgând 11 clase, la finalul cărora sunt pregătiți pentru studiile superioare susținute de școlile private.

În clasamentul sistemelor de învățământ, după Marea Britanie, se remarcă Franța ce are un mod de învățare

asemănător cu al nostru. Spre deosebire de elevii englezi, în Franța, copiii încep școala de la vârsta de 3 ani, grădinița fiind luată în considerare ca o etapă de acomodare pentru școala generală. După parcurgerea celor 3 ani, aceștia intră în școala primară unde elevii pun bazele materiilor fundamentale dezvoltării lor culturale. Odată cu liceul, fiecare copil se axează pe studiul aprofundat al materiilor pentru a promova bacalaureatul, examenul ce le oferă acces la studiile superioare, începând cu vârsta de 18 ani.

Cu un sistem de învățământ riguros, Germania se clasează în topul țărilor europene datorită modului de predare aparte. Spre deosebire de România și celelalte țări prezentate, Germania și țările învecinate au vacanța de vară mai scurtă, în jur de 6 săptămâni. Încă de la vârsta de 6 ani, copiii sunt obișnuiți cu studierea materiilor elementare, fapt ce durează 4 ani. În Germania, gimnaziul reprezintă cea mai înaltă treaptă de învățământ, destinat copiilor cu performanțe academice de top. Gimnaziul se bazează mai mult pe comunicare și dezvoltare personală, astfel încât elevul este dispus să colaboreze cu cei din jur pentru a realiza proiectele impuse

de către cadrele didactice. La finalul gimnaziului, tinerii susțin proba de bacalaureat, examenul cu cea mai mare importanță nu doar în Germania, ci și în Franța și România.

Unul dintre cele mai admirate sisteme de învățământ de către elevi este cel din Spania. Ca și în Franța, copilul începe școala de la vârsta de 3 ani, grădinița devenind un ajutor pentru părinți. În școala generală, spre deosebire de țările prezentate mai sus, părinții asigură materialele didactice copiilor, chiar dacă învățământul este gratuit. Între vârsta de 6 și 16 ani, școala este obligatorie, deoarece elevii acumulează informațiile necesare pentru a continua studiile superioare numite „Bachillerato”, echivalentul claselor a XI-a și a XII-a de la noi. În Spania nu se pune accent pe proba de bacalaureat precum în alte țări.

Chiar dacă sistemele de învățământ din țările europene oferă o educație bună, în urma căreia fiecare copil se poate înfrunta cu problemele întâmpinate ca adulți, în România, școala se axează pe dezvoltarea culturală, nu pe dezvoltarea personală. Încă de la grădiniță, cei mici sunt obișnuiți cu conceptul de teme, fapt ce le este

impus în școala primară, până la finalizarea liceului. Încă de la vârsta de 6-7 ani, copilul parcurge o mulțitudine de materii pentru a-și putea descoperi pasiunile. Asemenea sistemului de învățământ german, odată cu începerea liceului, elevul își alege profilul pe care dorește să-l urmeze pentru studierea aprofundată a materiilor îndrăgite. Spre deosebire de celelalte țări, România și țările balcanice au cea mai lungă vacanță de vară, din cauza temperaturilor ridicate avute pe timpul verii. La finalul celor 12 clase parcurse, elevii susțin proba de bacalaureat la materiile de profil.

BACALAUREATUL

După cum bine știm cu toții, proba de bacalaureat reprezintă cel mai important examen din viața unui elev. Pregătirea pentru acest examen le formează tinerilor o gândire logică ce le este de folos pe tot parcursul vieții. Fiecare țară europeană și-a format o structură specifică a examenului, în funcție de cultura și materiile pe care se pune accent. Drept urmare, în anumite țări, examenul de bacalaureat nu are o semnificație mare, deoarece criteriul lor de evaluare presupune activitatea din timpul anilor școlari. Spre exemplu, Spania are cel mai mic procent de promovare a examenului, în timp ce Franța este cunoscută pentru notele mari obținute în urma acestuia. În Marea Britanie și Germania, examenul este obligatoriu pentru a urma studiile superioare, chiar dacă în Marea Britanie evaluarea este diferită, elevii având și alte teste importante pe parcursul anilor.

BIANCA MARIN
Clasa a X-a D

MEMORIA UNEI NAȚIUNI: între glorie și sacrificiu

*„Un popor care nu-și
cunoaște istoria
e ca un copil care
nu-și cunoaște
părintău,”*

Pornind de la citatul marelui istoric Nicolae Iorga, ne deschidem atât sufletele, cât și mințile față de bogata și frumoasa istorie a țării noastre. Suntem plini de mândrie și de o fascinație aproape copilărească atunci când ne plimbăm prin cetățile medievale, parcă scoase dintr-o poveste, ascunse de munții înalți în inima României, când vizităm muzeele pline de operele artiștilor români din alte veacuri sau citim din filele unei cărți despre faptele vitejești ale poporului nostru, în frunte cu lideri bravi, cu nume alese, ce nu mor niciodată în mințile unui român: Ștefan cel Mare, Mihai Viteazul, Ferdinand I..., iar lista poate continua.

Ai lor pași i-a urmat poporul nostru spre a ajunge ceea ce este astăzi, iar istoriograful român au asigurat conservarea urmelor lăsate de eroii noștri pe meleagurile țării și transformarea lor în cele mai frumoase povești și legende.

10 mai 1877

ZIUA INDEPENDENȚEI NAȚIONALE A ROMÂNIEI

Da, istoria României este o adevărată operă de artă, dar în contrastul ei clarobscur, tindem să ignorăm partea întunecată de dragul frumosului. Țara noastră a fost, de-a lungul timpului, teatrul de război și moneda de schimb a celor mai mari puteri ale secolelor respective. Dar ce ne facem când, în secolul XX, plaiul românesc a devenit propria sală de teatru, unde s-au jucat cele mai macabre și tragice piese? Când români se pun împotriva românilor, când ura acaparează gândirea, dispărând rațiunea și logica, umanitatea și iubirea, când ignoranța față de istoria propriei patrii transformă elita românească a Marii Uniri într-o mână de martiri?

De pe buzele poporului român nu va pieri niciodată cuvântul „comunism” - fie că l-au trăit sau doar au învățat despre el, această perioadă încă marchează o mare parte a românilor. Teroarea, gravată adânc în mințile celor ce au prins acele vremuri grele, era considerată o metodă de reeducare, de reducere la tăcere, mai ales când însuși poporul începea să sesizeze problemele regimului și ale modului de conducere. Securitatea nu s-a sfiit niciodată să aplice cele mai violente, inumane și dure pedepse sau forme de „reeducare” a poporului român, în speranța că îi va diminua puterea.

Una dintre aceste metode este înființarea GULAG-ului românesc - o serie de închisori și lagăre de concentrare destinate opozanților regimului comunist. Printre aceste locuri pline de durere, se numără și Închisoarea Sighet. Ascunsă printre străzi, în locul unde „se agață harta-n cui”, pereții Închisorii Sighet au „găzduit”, din 1948 până în 1955, personalități importante din

istoria României, oameni care au avut un impact semnificativ asupra Unirii Mari din 1918 și a formării politice și culturale a țării noastre.

Transformat în primul muzeu din lume dedicat victimelor comunismului de către Ana Blandiana și Romulus Rusan, astăzi, imobilul de la granițele României primește peste 150.000 de vizitatori anual. Celulele închisorii comuniste au fost transformate în camere pline de mărturii și povești ale supraviețuitorilor, iar pereții vechi, pe care atârnă pozele unor figuri anonime, încă emană durerea, spaima și teroarea foștilor deținuți, o istorie risipită printre plăcile de lemn ale podelei ce scârțâie sub pașii grei ai celor care pășesc pragul Memorialului.

Într-una dintre aceste camere mici, pe un pat de fier, s-a stins unul dintre cei mai importanți oameni ai României: Iuliu Maniu.

Adesea ne-au purtat pașii pe bulevardul ce astăzi îi poartă numele, dar oare câți s-au întrebat vreodată care au fost meritele acestui om? Alături de Gheorghe I. Brătianu, Iuliu Hossu, Corneliu Coposu, Valeriu Traian Frențiu, Constantin I. C. Brătianu și multe alte nume ilustre Țării Românești, Maniu a fost unul dintre deținuții politici a căror voce și gândire democratică îi deranja pe liderii comuniști sub conducerea lui Petru Groza. ↓

Născut în Șimleul Silvaniei, la 8 ianuarie 1843, Iuliu Maniu era fiul juristului transilvănean Ioan Maniu și al soției sale, Clara, președinta Reuniunii Femeilor Române Sălăjene, dar și nepotul lui Simion Bărnuțiu, un important lider pașoptist din Transilvania. După ce a urmat studii la Facultățile de Drept din Cluj, Budapesta și Viena, tânărul Maniu s-a întors în țară pentru a-și începe ilustra carieră politică. Punctul de start al carierei sale este aderarea la Partidul Național Român din Transilvania, care lupta pentru drepturile românilor sub dominația austro-ungară. În 1897, a fost ales în Parlamentul de la Budapesta, unde a susținut

cauza românilor, cerând drepturi egale și autonomie pentru Transilvania. La fel ca unchiul său, care a fost un apărător înfocat al drepturilor românilor din Transilvania în perioada pașoptistă, Maniu devenit unul dintre liderii de seamă ai PNR, poziționându-se ca un avocat al drepturilor naționale și politice ale românilor transilvăneni.

În timpul Primului Război Mondial, el a susținut discursuri pentru ostașii români din armata austro-ungară, îndemnându-i să nu uite de patria lor și de dorința de unificare a acesteia. La finalul războiului, pe fondul destrămării Imperiului Austro-Ungar, Maniu a jucat un rol important în

unirea cu Transilvania. A fost liderul Consiliului Național Român Central, organul politic al românilor transilvăneni, și a participat activ la organizarea Marii Adunări Naționale de la Alba Iulia, din 1 decembrie 1918, unde s-a proclamat Unirea Transilvaniei cu România.

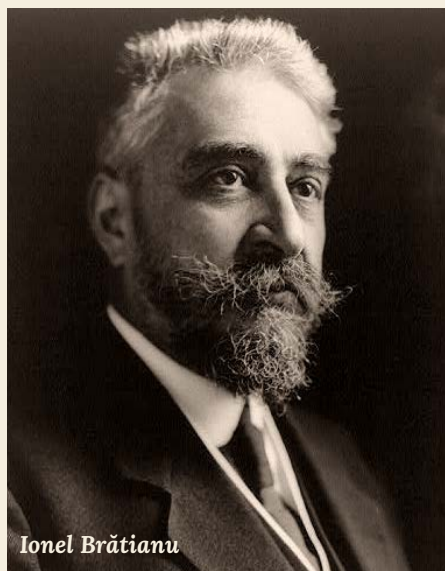
Iuliu Maniu a fost liderul Partidului Național Țărănesc, organizație formată din alianța Partidului Național Român al lui Maniu cu Partidul Țărănesc al lui Ion Mihalache. Acest partid a ocupat o poziție importantă în Guvernul României interbelice, alături de principalul lor partid în opoziție, Partidul Național Liberal al lui Ionel Brătianu.

În cele trei perioade în care a fost prim-ministrul României, Maniu a încercat implementarea reformelor democratice și combaterea corupției, fiindu-i însă

dificil din cauza opoziției interne și a instabilității politice. A avut o relație aparte cu regele Carol al II-lea, căruia i-a susținut, în fața tatălui său, Ferdinand I, dreptul de moștenire la tron în perioada când acesta fugise în Italia, în exil, alături de Ioana Zizi Lambrino, amanta sa, văzând în prinț un potențial aparte pentru viitorul

Ionel Brătianu

țării și nevrând să lase politica românească în slujba lui Ionel Brătianu. Cu toate acestea, după venirea în țară a lui Carol, Maniu a refuzat să accepte capriciile și ambițiile politice ale acestuia.

Adept al democrației, acesta a fost unul dintre principalii opozanți ai dictaturii regale și ai regimului Antonescu (dictatură militară). S-a opus alianței României cu Germania nazistă, susținând o alianță cu Puterile Aliate. Colaborarea sa cu lideri politici și militari a ajutat la facilitarea ieșirii României din război și înlăturarea dictaturii lui Antonescu. Partidul Național Țărănesc își pierduse din influență încă din 1938, când regele Carol și-a instaurat regimul autoritar asupra țării.

Iuliu Maniu a fost, alături de membrii partidului său, împotriva instaurării regimului comunist susținut de Uniunea Sovietică. Partidele democratice de pe piața politică românească erau ținta comuniștilor, iar în 1947, autoritățile comuniste au orchestrat o acțiune numită „Înscenarea de la Tămădău”. Bineînțeles, totul a fost o înscenare, unde un grup de membri PNT au fost arestați sub acuzația de „trădare de țară”, pretextul folosit de comuniști fiind dorința țărăniștilor de a „fugi din țară pentru a organiza un complot împotriva regimului.”

Arestat la București, procesul lui Maniu urma să aibă loc în octombrie 1947, fiind lipsit de dovezi reale și cu sentința prestabilită: închisoare pe viață pentru „înalță trădaren”. Iuliu Maniu a fost trimis la închisoarea de la Sighet unde, supus unor condiții inumane și unui regim de detenție dur, mai ales pentru vârsta sa înaintată și problemele de sănătate de care suferea, s-a stins din viață la 5 februarie 1953. Celula mică și întunecată unde

Celula lui Iuliu Maniu

unul dintre cei mai importanți oameni din istoria României interbelice și-a dat ultima suflare ascunde în zilele noastre același pat de fier, la capul căruia zace portretul lui Iuliu Maniu, luminat slab de un felinar. Moartea sa a fost tratată cu o liniște deplină de către comuniști, conștienți de cariera politică și importanța lui Iuliu Maniu. La București, conform arhivelor, s-ar fi comunicat doar următoarele cuvinte: „În celula nr. ..., s-a stins lumina...”

Moartea sa a marcat sfârșitul uneia dintre cele mai remarcabile cariere politice românești și a simbolizat represiunile dure la care erau supuse elitele politice și culturale ale României de către regimul comunist.

BIANCA ȘERBAN
CLASA A XI-A G

Timpul

- Povestitorul Mut -

*Trecutul poartă-n el mistere,
Îngropate-n vise și tăcere,
Cu șoaapte stinse de demult,
În fiecare gând ascult.*

*Un ceas ce bate-n ritm constant
Își țese firele pe rând,
Iar timpul, vânt neînțeles,
Ascunde taine ce-au ales.*

*Viitorul e-o chemare mută,
O ușă închisă, neștiută,
Ascunde vise-nvăluite-n fum,
Pe care pasul tău le-arată-n drum.*

*Trecutul știe, viitorul tace,
Dar timpul curge, nimic nu-i face.
Se împletesc clipe în strânsă legătură,
Și amintirile ne sunt mărturie pură.*

*Din fiecare clipă-nghețată,
Curge speranța nemișcată.
Căci timpul, veșnic trecător,
Știe tot, dar nu-i vorbitor.*

LARISA DRĂGAN
Clasa a XII-a E

Iarna

*În a iernii-mpărăție,
Strașnica lună-argintie
Luminează în nopți reci
Ale pădurii poteci.*

*Totul pare înghețat,
Satul e demult culcat,
Doar pădurea pare trează;
De sus, luna o veghează.*

*Crengile pocnesc pe rând
Legănate-ncet de vânt.
Zăpada-i strălucitoare
Sub a lunii dezmiardare.*

*Iarnă, ce frumoasă ești!
Ca în vechile povești,
Tot mereu încântătoare!
Ce păcat, esti trecătoare...*

ANDRADA-MARIA BORTILĂ
Clasa a X-a G

Magia Poveștilor

*Lectura este o poveste
Cu zâne, regi și cu prințese,
Ne-aduce-n lumea de magie
Unde-aș sta o veșnicie!*

*Mistere, încet și tainic, deslușim.
Ce drag ne este să citim!
Prietenii noi descoperim,
Cu ei, mereu călătorim!*

*Ne-aventurăm în orice clipă
Spre lumea ce se înfiripă...
De fiecare dată, când citim,
Nici când nu am dori să ne oprim!*

*Din povești, tot timpul învățăm
Cum e corect să ne purtăm.
Alături de eroi, trăim,
Ca ei, mereu dorim să fim.*

*Așadar, dragi cititori,
Descoperiți, visați și povestiți...
Numai așa veți explora
Lecturile ce vor urma!*

ALEXE BIANCA ELENA
Clasa a X-a D

Cianură pentru un surâs

de Rodica Ojog-Brașoveanu

Romanul „Cianură pentru un surâs” este o carte polițistă scrisă de Rodica Ojog-Brașoveanu și este prima din seria Melania Lupu. Romanul este printre cele mai cunoscute opere ale Rodicăi Ojog-Brașoveanu, supranumită „Agatha Christie a României”. La acțiune, participă mai multe personaje, dintre care cele mai importante sunt cei șase vecini (Mihai Panaitescu - profesor de matematică; Grigore Popa-un pensionar morocănos; Valerica Scurtu-o fată bătrână, obsedată de curățenie; Doru Matei-un sculptor tânăr; Marin Vâlcu-un contabil necăsătorit; Melania Lupu-o doamnă în vârstă de 62 de ani, aparent liniștită, care vine cu soluții), dar și maiorul Coravu.

Acțiunea se desfășoară, în mare parte, în casa de pe Șos. Kiseleff, Strada Crăițelor. Intriga este reprezentată de găsirea tablourilor, care duce la moartea, unu câte unul, a vecinilor Melaniei, cu excepția ei, a lui Vâlcu, ambii implicați în crime, și a lui Doru, care înnebunește.

Cartea m-a impresionat atât cu răsturnările de situație, cât și cu pasajele comice și descrierile minuțioase. Finalul a fost unul pe placul meu, deși puțin previzibil.

Pe de altă parte, mi s-a părut că personajele au fost introduse prea repede în roman; mi-a trebuit ceva timp să mă obișnuiesc cu ele. De asemenea, scenele care descriau crimele erau introduse destul de brusc în atmosfera și așa tensionată a romanului.

În concluzie, „Cianură pentru un surâs” este o carte complexă ce merită citită. Consider că are tot ce definește un roman polițist bun, iar dacă ești amator al acestui gen literar, lucrarea Rodicăi Ojog este o prioritate, fiind o capodoperă a literaturii polițiste române.

SEBASTIAN BUCUR
Clasa a X-a F

Relația ȘCOALĂ-FAMILIE

În prezent, relația școală-familie este cel mai important aspect din viața oricărui copil și adolescent. Totuși, aceasta s-a schimbat mult de-a lungul timpului, astfel căpătând un alt sens, în principiu datorită schimbării atitudinii părinților și a profesorilor.

DIFERENȚE ȘI ASEMĂNĂRI

În trecut, relația dintre școală și familie era adesea marcată de distanță și formalitate. Părinții aveau obiceiul să se bazeze pe cadrele didactice pentru a-și ghida copiii în educație, iar comunicarea între școală și familie era limitată, de multe ori, la întâlniri sau rapoarte periodice. În acele vremuri, părinții acordau o importanță mai mică intervenției lor directe în educația copiilor și erau tentați să se bazeze pe autoritatea școlii.

Prin contrast, în prezent, am observat o schimbare semnificativă în această implicare. Părinții sunt mai implicați în viața școlară a copiilor lor, colaborând cu cadrele didactice pentru a asigura un mediu de învățare prielnic. Comunicarea între școală și familie este mai deschisă și mai constantă, părinții fiind încurajați să se implice activ în progresul copiilor. Astfel, relația dintre școală și familie, în prezent, este mai mult despre colaborare și parteneriat decât despre separare și autoritate.

De asemenea, metodele de educație din trecut se concentrau adesea pe predare frontală, memorare și disciplină rigidă,

punând accentul pe transmiterea de cunoștințe. În prezent, există abordări mai interactive, colaborative și personalizate, care încurajează gândirea critică, creativitatea, munca în echipă și rezolvarea de probleme.

CONSTANTE ÎN RELAȚIA ȘCOALĂ-FAMILIE

Cu toate acestea, există aspecte ale relației școală-familie care au rămas constante de-a lungul timpului. De exemplu, sprijinul emoțional și moral oferit de familie rămâne un factor important în succesul educațional al unui adolescent. Indiferent de schimbările în sistemul de învățământ sau în societate, susținerea părintească rămâne un factor decisiv în viața unui adolescent.

În plus, una dintre cele mai mari provocări atât în trecut, cât și în prezent, este gestionarea echilibrului între școală și familie. Cu presiunea didactică crescândă și cu numeroasele activități extrașcolare disponibile, adolescenții se confruntă adesea cu dificultatea de a găsi un echilibru între cerințele școlare și timpul petrecut în familie. Această provocare poate genera conflicte în relația dintre adolescenți și

părinți, deși și-a păstrat importanța de-a lungul timpului.

IMPLICAREA TEHNOLOGIEI

Un aspect crucial al acestei relații este accesul îmbunătățit la informații și tehnologie. Platformele online și comunicarea electronică îmbunătățesc schimbul de informații între școală și familie, oferind părinților o mai mare vizibilitate asupra progresului copiilor lor. Această transparență sporită încurajează o colaborare mai strânsă și mai eficientă între cele două părți, contribuind la succesul general al elevului.

CONCLUZIE

În concluzie, relația dintre școală și familie este una complexă și în continuă schimbare, influențând în mod semnificativ experiența educațională a copiilor. Deși evoluțiile sociale și tehnologice au adus modificări în funcționarea acestei relații, sprijinul familial și gestionarea echilibrului între școală și familie rămân aspecte importante pentru succesul și bunăstarea adolescenților în perioada sa de formare.

ANDREI CROCE
Clasa a X-a D

LITERATURA CONTEMPORANĂ

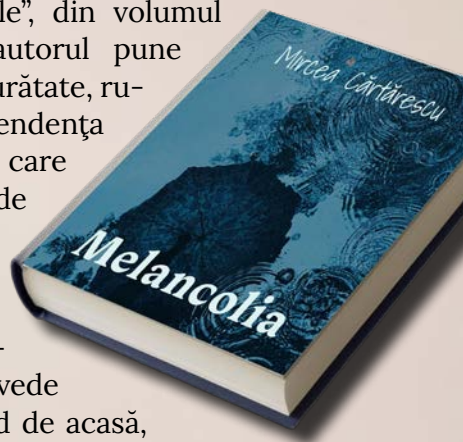
Literatura contemporană se deosebește de alte perioade literare prin unicitatea prozelor și a poeziilor. Spre deosebire de poeziile cu rimă, cu care eram obișnuiți și despre care am învățat la școală, în ziua de astăzi poezii preferă să surprindă momentele din viața lor, folosind rima albă. Poeziile contemporane au uneori 4 strofe, iar alteori pot fi mai lungi de două pagini. Când vine vorba de proză, autoironia, intertextualitatea, onirismul, stilul baroc, autoficțiunea și minimalismul sunt doar câteva dintre trăsăturile definitorii ale acesteia.

Mircea Cărtărescu, poet și prozator român născut în anul 1956, nominalizat la premiul Nobel pentru literatură, scriitor rezident la „Universitatea Columbia” din New York și fost profesor în cadrul Facultății de Litere București, este unul dintre cei mai cunoscuți și iubiți scriitori din România. Volumul său de debut „Faruri, vitrine, fotografii” a fost

foarte apreciat de criticii literari, în-

trucât definește intrarea optzeciștilor în istoria literaturii. Prozele acestuia sunt foarte sumbre, cu ușoare note grotești. Cele mai abordate teme de către acesta sunt singurătatea, melancolia, iubirea, setea de putere, corpul uman, religia și irealul. Să nu uităm că literatura de graniță și autoficțiunea sunt elemente-cheie în scrierile lui Mircea Cărtărescu.

În „Punțile”, din volumul „Melancolie”, autorul pune accent pe singurătate, rutină și pe dependența emoțională pe care o avem față de alți oameni. Protagonistul este un copil care, într-o dimineață, își vede părinții plecând de acasă, iar mai apoi înțelege că aceștia nu se vor mai întoarce. Acesta începe a se juca cu cele trei jucării pe care le are: un căluț alb, clovnul Hubert și o pisică din lemn vopsit albastru cu față de om. Copilul constată că se află într-o buclă a timpului din care îi pare imposibil să iasă. Într-o seară, o punte imaterială apare la balconul acestuia, care duce la fabrica de cauciuc a orașului. Băiatul își ia clovnul de jucărie și pornește în călătoria sa spre fabrică, unde găsește trupul tatălui său făcut din cauciuc, apoi se întoarce acasă. Copilul mai pleacă în alte două călătorii și, de fiecare dată, este însoțit de o altă jucărie. Atunci

când traversează puntea pentru a doua oară ajunge într-un centru comercial, unde vede trupul mamei sale din ciocolată și începe să îi mănânce organele. De

data aceasta, copilul a luat cu el pisica din lemn. În a treia și ultima sa călătorie, băiatul ajunge pe terasa blocului mergând pe palier. Este de menționat că, până în acea zi, ușa apartamentului nu putea fi deschisă, deoarece era acoperită de pământ, semănând foarte mult cu un sicriu îngropat.

Nu putem ignora apariția sicielor din „Punțile”, deoarece acestea sunt proeminente, mai ales la sfârșitul poveștii, în ultima sa călătorie: „Ușile păreau aici lespezi de mormânt verticale, cu numele mortului scris, în plăcuțe cromate, pe ele. Tot blocul lor era făcut din cavouri puse unul peste altul. Oleandrii ofiliți prin colțuri își trăgeau poate seva din femeile, bărbații și copiii morți de dincolo de uși, de aceea miroseau atât de dulceag”. Acela ar fi trebuit să fie ultimul său drum, însă băiatul a refuzat acest lucru, schimbându-și singur destinul: „Răstignit pe dâra de lumină, s-ar fi înălțat peste norii ce-acopereau orașul și-ar fi privit spectacolul adevăratei lumini de deasupra. [...] Apoi ar fi-ncetat să mai creadă-n orice, chiar și-n propria lui ființă.[...]”

Smulse căluțul de unde-l lăsase și, cu el în brațe, întoarse spatele acelei punți”. Ajuns acasă, copilul își vede mama venind de la piață, ca și când nu s-ar fi întâmplat nimic: „Mama-și pune palmele înroșite în jurul umerilor micuți și rămân așa amândoi, acolo, pe ultima treaptă a somnului, cum au fost mereu, cum aveau să fie întotdeauna”. Finalul este brusc, emoționant, lăsându-te cu câteva semne de întrebare după ce au fost abordate moartea, răstignirea, canibalismul și dorința de suicid, toate văzute prin ochii inocenți ai unui copil.

De obicei, operele lui Cărtărescu sunt de o tristețe profundă, amplificată de imagini vizuale, auditive și olfactive care impresionează de fiecare dată cititorul.

Un alt scriitor contemporan important este Dan Sociu, născut în anul 1978, în Botoșani. El a debutat cu volumul de poezii „Borcan bine legate, bani pentru încă o săptămână”, în care sunt prezente autorealitatea, autoironia, iar ca teme acesta abordează sărăcia, tristețea, anxietatea, societatea, iubirea, izolarea, prietenia. Interesant este felul în care abordează aceste subiecte, deoarece folosește un limbaj colocvial pe care îl combină cu observații filosofice și ironie. Scrierile sale sunt sincere, relatate din propria viață. Religia predomină în textele autorului, credința fiind foarte importantă pentru el. În volumul „Uau”, poetul devine mediator între Dumnezeu și omenire.

Dan Sociu pare a fi un „huligan” din cărțile lui Mircea Eliade. În poezia „**Beau pentru morți**”, subliniază felul în care societatea privește tinerii cu ochi răi:

„beau pentru cei doi adolescenți care s-au aruncat, îmbrățișați, de pe un bloc din Craiova. Înainte de a Aluneca în statistici și-au ars buletinele, certificatele de naștere, diplomele de bacalaureat. Și, desigur, poliția și presa au tras, imediat, concluzia că erau sataniști. Crucea întoarsă e semn al generației mele.”

Abordarea subiectelor serioase precum religia și societatea, folosind umorul și ironia, le oferă cititorilor speranța că poate viitorul va fi mai bun, iar dacă lucrurile nu vor sfârși bine, măcar am zâmbit și astăzi.

Printre scriitorii contemporani, doresc să îi menționez și pe Adela Greceanu, Alexandra Furnea, Radu Paraschivescu, Cătălin Dorian Florescu, Andrei Voruicu, Ana Blandiana, Nora Iuga, Andrei Pleșu și Dan Danilă.

**BĂJAN
ROXANA-GEORGIANA
Clasa a XI-a G**

DE CE AVEM NEVOIE DE *Feminism* ÎN ZILELE NOASTRE

În prezent, femeile și bărbații au aceleași drepturi în majoritatea țărilor, dar oare acestea pot face aceleași lucruri pe care le fac bărbații? Oare femeile se pot simți la fel de în siguranță ca bărbații atunci când merg pe stradă, mai ales noaptea? Știați că în mai multe țări din lume femeile nu au drepturi egale cu bărbații, de exemplu în Rusia, Arabia Saudită, Malta, Liban, Tunisia, Egipt, Siria, Iran, Israel, Mali, Camerun, Afganistan și multe altele?

Mulți oameni, în special bărbații, nu știu exact la ce se referă feminismul. Aceștia cred că femeile își doresc să aibă drepturi mai multe decât ei și de aceea se întâlnesc foarte multe confuzii. Această mișcare nu este bazată pe ideea că femeile sunt superioare bărbaților, ci că ambele sexe ar trebui să aibă drepturi egale, indiferent de naționalitate sau sex. Feminismul reprezintă o serie de mișcări politice, ideologii și mișcări sociale, care au un obiectiv comun: să definească,

să stabilească și să obțină drepturi politice, economice, personale și sociale pentru femei, urmărind stabilirea egalității de șanse în educație și în ocuparea forței de muncă.

Mi-aș dori să vă povestesc o mică istorie a feminismului. Încă de la începutul civilizațiilor antice, femeia și bărbatul nu aveau aceleași drepturi. Femeile erau de multe ori văzute ca un obiect și singura lor valoare era nașterea unui copil, de preferat un băiat. Femeia nu

era considerată capabilă să fie o persoană inteligentă și să poată avea drepturi egale cu un bărbat, fiind considerată inferioară. Feminismul occidental modern a fost împărțit în trei „valuri”. Primul val a cuprins mișcările femeilor din secolele al XIX-lea și al XX-lea, promovând dreptul la vot. Al doilea val a început în anul 1960 și a fost asociat cu ideile și acțiunile mișcării de eliberare a femeilor, militând pentru egalitate juridică și socială. Cel de-al treilea val apare în anii 1990 și este o continuare și o reacție la primele două valuri.

În țările menționate la început, femeile au mai puține drepturi decât bărbații. Aceste interdicții pot porni de la lucruri minore cum ar fi interzisul mersului pe bicicletă (Iran) până la blamarea vocii femeilor în spații publice (Afganistan). Oricât de mici ar fi interdicțiile, nu ar trebui să existe. O femeie trebuie să aibă aceleași drepturi cu un bărbat, indiferent dacă aceste interdicții sunt religioase sau, pur și simplu, sunt impuse pentru a garanta unei femei eșecul în viață. Dacă acceptăm ca drepturile noastre să fie încălcate și reduse ne vom întoarce în timp, atunci când femeia nu era considerată mai mult decât un obiect.

În Rusia, femeile nu au acces la aceleași locuri de muncă precum bărbații, pe motivul că efortul fizic susținut ar putea afecta capacitatea de procreare a femeilor. Acestea sunt următoarele munci interzise femeilor: pompier, coșar, fierar, oțelar, vatman la metrou, șofer de camion pe distanțe lungi sau șofer pe autobuze cu mai mult de 14 locuri. Tot aici, violența domestică este legalizată, pentru că statul consideră că familia este sacră și nu se poate implica. În Afganistan, femeile nu au dreptul de a vorbi în spații publice, de a fi fotografiate, filmate sau de a apărea la televizor și în reviste. Nu pot purta bijuterii și le este interzis să privească din casă pe stradă. Ele trebuie să se îmbrace, obligato-

cu haine religioase numite burka, încălcarea acestor legi ducând la pedepse grave. Nici fetele minore nu scapă de aceste legi dure. De exemplu, fetelor peste clasa a VI-a le-a fost strict interzis accesul la învățământ și toate școlile de fete au fost închise. Afganistan este singura țară în care există legi ce interzic accesul fetelor la educație. În Israel, femeile pot divorța doar cu acordul bărbatului, iar în Mali, acestea sunt obligate să aștepte trei luni după divorț sau decesul soțului înainte de a se putea recăsători. În țări precum Camerun sau Guineea, soțul decide dacă și unde se angajează o femeie. În țări precum Malta și Liban, o femeie poate să fie răpită, iar răpitorul scapă de pedeapsa penală dacă acceptă să se căsătorească cu ea.

Feminismul nu ar trebui să se oprească decât atunci când femeia va avea drepturi egale cu bărbatul în toată lumea și când aceste drepturi nu vor fi încălcate de nimeni. Dacă ai avut privilegiul de a te fi născut într-o țară în care drepturile tale sunt respectate nu trebuie să ignori faptul că există multe alte femei cărora drepturile le sunt încălcate zilnic și că nu pot face activități cotidiene care nu crezi că ar putea fi interzise vreodată.

MARA NIȚĂ
Clasa a IX-a H

Adolescentul

ÎN TRE PASIUNE ȘI PRESIUNE

Mereu mi-am dorit să știu cum este să ai pasiuni catalogate de societate ca „pasiuni utile”. Poate vă întrebați ce înseamnă această sintagmă...

Păi, este sinteza viziunii societății asupra pasiunilor umane și cât sunt ele de relevante în viitorul unui om din punctul de vedere al carierei sale. Aici, vă voi vorbi despre experiența personală privitoare la acest standard, dar sunt sigură că unele persoane se pot regăsi în ea.

De când eram mică, presiunea academică a fost pusă pe mine de către numeroși profesori-meditatori. Mereu am fost un copil cu înclinații artistice - îmi plăceau arta, literatura, istoria, dar niciodată nu am găsit pe cineva care să se muleze pe ideea unei viitoare cariere. Nu eram prea bună la științele exacte și nici acum nu sunt. Dar acest fapt a transmis subconștientului meu un anume complex de inferioritate față de plăcerile și visurile mele.

Încă din școala primară, doamna învățătoare ne spunea clișeul pe care urma să-l aud de atunci și până acum, de-a lungul vieții mele: „**Artă nu îți asigură un viitor, dar materiile reale, copii, vă pun bazele inteligenței și ale succesului.**” De-atunci, acel standard l-am întâlnit oriunde mergeam. Iar acest lucru m-a făcut să mă întreb: De ce arta rămâne, într-o manieră lentă, uitată? De ce a rămas literatura neglijată? De când

am citit cărți de istorie și am observat ce impact au putut avea arta și literatura asupra omenirii și până acum, parcă toți copiii de vârsta mea au rămas în același tipar al drumului către succes, format din „Sfânta Treime” a carierelor urmăriți, în general, de orice tânăr: medicină, inginerie și avocatură.

Iar aici intervine semnul meu de întrebare, care presupune următorul lucru: De ce generațiile, de la a mea și mai încolo, se îndepărtează din ce în ce mai mult de artă? De ce ne încadrăm viitorul în niște norme impuse de societate? Într-adevăr, în majoritatea cazurilor, se află factorii externi care influențează îndepărtarea unui copil de profilul umanist, precum familia și renumita presiune ereditară a carierei pe care copilul o duce în spate. Prin urmare, umanismul a rămas o ramură despre care mulți nu au o părere bună.

Odată cu venirea examenului de evaluare națională, a intervenit și grija mea cea mai mare: liceul și, desigur, profilul pe care urma să îl aleg. De la început, am știut că îmi doresc să urmez un profil umanist. Totuși, nu m-am așteptat la ce urma să îmi spună lumea din jurul meu față de dorința mea. În mare, a fost un feedback negativ. Faptul că profilul umanist era catalogat, cu un imens accent, ca așa-zisa „cale mai ușoară”, m-a speriat. De ce pasiunea mea era

instantaneu văzută ca o lipsă de inteligență?

Ceea ce te face inteligent în societate este abilitatea de a calcula și de a enumera formule una după alta? Într-adevăr, marii intelectuali ar spune contrariul, dar așteptările altora sunt diferite. Tot ce este impus în școli este studierea materiilor într-un mod mecanic, eliminând orice fel de pasiune. Atunci când un copil iubește o materie - fie că este matematică, engleză sau sport - dorește să o practice cu pasiune. Dar ceea ce îl împiedică este presiunea exterioară. Părintele dă viață unui copil din sâmbanța sa, iar apoi îl obligă să „învețe bine”, pentru a deveni un muncitor simplu, de clasă medie. Dar ce s-a întâmplat cu frumusețea unui vis? De ce se recurge la omorârea unor artiști?

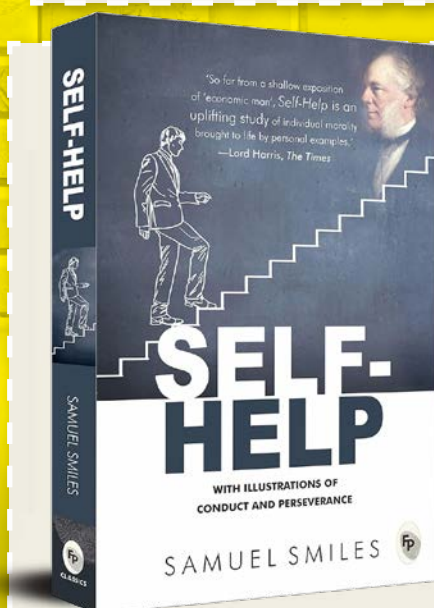
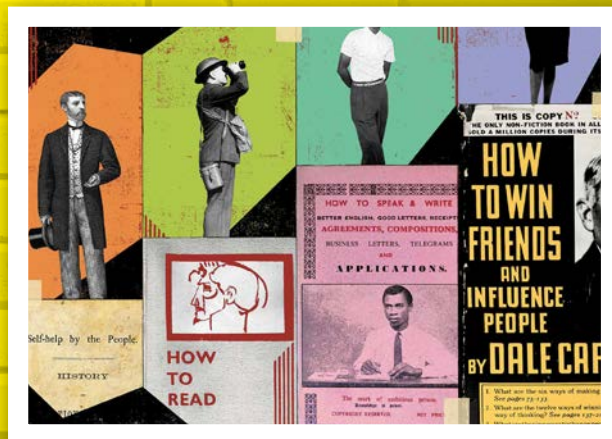
Eu îl încurajez pe orice tânăr să se joace cu ustensilele cu care s-a născut și să creeze frumusețe din pasiunea pe care o are, fără a se lăsa influențat de standardele și prejudecățile majorității. Așa cum și eu, de altfel, am ales să-mi urmez visul fără a mai rămâne în temporare impasuri de complexe de inferioritate și nesiguranță.

Fiecare s-a născut cu darul său, dar arta, ea, este ceea ce face omul să fie om.

**ANA MARIA
POTÎRNICHE
Clasa a IX-a G**

DEZVOLTAREA CULTURII **SELF-HELP** ESTE SAU NU ESTE BENEFICĂ?

Cultura self-help sau autoajutorul a luat amploare în ultimele decenii, devenind un fenomen global. Cărți, seminarii, podcasturi și aplicații dedicate îmbunătățirii personale și profesionale au acaparat piața. Deși această idee de a te ajuta singur provine din credința omului că, prin propriile puteri, poate ajunge oriunde, există o mare dezbatere între beneficiile și dezavantajele dezvoltării acestei culturi.

AVANTAJELE OFERITE

Motivația și inspirația, de multe ori, pot reprezenta un blocaj pentru multe persoane, care au uneori nevoie de un mic impuls pentru a-și putea găsi direcția. Mulți oameni găsesc în cultura self-help o sursă de inspirație și motivație. Aceste cărți și podcasturi, prin exprimările pozitive și sfaturile date, pot ajuta indivizii să-și stabilească obiective clare și să dezvolte un sentiment de control asupra propriei vieți.

Printre cele mai importante lucruri în viață este controlul asupra propriei vieți, ceea ce mulți oameni lasă în mâinile altor

indivizi, din cauza lipsei de încredere în sine. Cultura self-help, prin tehnici de comunicare și de gestionare a sentimentelor, încurajează dezvoltarea încrederii în sine și atingerea potențialului maxim, atât în viața profesională, cât și în cea personală.

Dar, ca orice lucru în viață, această muncă de transformare personală și toate materialele care o încurajează vin și cu dezavantajele lor.

DEZAVANTAJE

Una dintre principalele critici aduse culturii self-help este tendința de a simplifica problemele complexe. Multe dintre materialele de autoajutor promit soluții rapide și ușoare pentru probleme de viață complexe, cum ar fi depresia sau anxietatea. Aceasta poate duce la așteptări nerealiste și dezamăgiri, deoarece nu toate dificultățile pot fi rezolvate prin citirea unei cărți sau participarea la un seminar. Și, deși multe materiale de self-help pot oferi un sentiment temporar de motivație, efectele pe termen lung sunt discutabile. Unii critici susțin că acestea oferă o iluzie de progres fără rezultate concrete, deoarece, fără o aplicare practică a principiilor învățate, beneficiile sunt adesea de scurtă durată.

Un alt aspect negativ al culturii self-help este comercializarea excesivă. Mulți autori și speakeri profită de vulnerabilitatea oamenilor, care apelează la materialele lor pentru ajutor, vânzându-le soluții superficiale sub promisiunea succesului garantat. În unele cazuri, acest lucru poate duce la exploatarea financiară a indivizilor aflați în căutarea unor răspunsuri.

CONCLUZIE

Pe de o parte, cultura self-help oferă acces la informații valoroase, motivație pentru dezvoltare personală și profesională. Pe de altă parte, poate crea așteptări nerealiste, poate explora vulnerabilitățile oamenilor în scopuri comerciale și, adesea, nu oferă soluții durabile pentru probleme grave.

Așadar, evaluarea culturii self-help depinde de modul în care oamenii aleg să o integreze în viața lor. O abordare selectivă, combinată cu aplicarea practică a sfaturilor învățate, poate maximiza avantajele acestei mișcări.

**KARINA ELENA
CONDRATOV**
Clasa a X-a D

Starea de Bine

Cu toate că a devenit un subiect mai mult decât dezbătut, aproape bagatelizat, uneori chiar transformat în strategie de campanie publicitară, starea de bine ar trebui să reprezinte o preocupare susținută, ce implică responsabilități din partea fiecăruia, mai ales a părinților și a profesorilor. O perspectivă mai sănătoasă și mai profundă asupra subiectului se descoperă în destul de recente programe de educare a copiilor, în care sugestiile menționate, bazate pe numeroase studii științifice, sunt aplicabile tuturor celor mici și nu numai, pentru că starea de bine e o nevoie a tuturor oamenilor, indiferent de vârstă, cultură, rasă sau orice alt criteriu. Având în vedere că și evaluările externe ale școlilor verifică dacă se obține starea de bine a elevilor, merită să punctăm ce anume conduce la atingerea acestui scop, fără pretenția unei expunerii exhaustive.

Starea de bine e rezultatul împlinirii a trei nevoi psihologice de bază, aflate în interdependență: de conectare, de competență și de control sau de autonomie. Evident, acestea sunt satisfăcute diferit în funcție de vârsta copiilor, în funcție de gradul de dezvoltare a conștiinței lor, de capacitatea asumării unor responsabilități și în funcție de rolul adultului, părinte sau profesor.

Limitând discuția la atribuțiile profesorilor pentru asigurarea acestor nevoi, pot fi indicate câteva modalități de creare a unor condiții potrivite pentru împlinirea lor.

Nevoia de conectare este strâns legată de dorința de a fi văzut, auzit, apreciat, considerat important. De multe ori, conectarea ajunge să fie o bază pentru activitatea didactică. Dacă aceasta este satisfăcută, dacă elevii se simt

respectați, valoroși în ochii profesorului, dacă sunt priviți constant cu prietenie și încredere în capacitățile lor, dacă li se vorbește ca unor persoane egale ca importanță, dacă sunt percepuți mai întâi ca oameni și apoi ca educabili, atunci noua lecție este primită deschis, fără teama de a nu înțelege sau de a înțelege greșit conținutul prezentat de cadrul didactic. Elevii vor avea curajul să-și exprime punctul de vedere, să întrebe pentru a-și clarifica unele idei, vor asimila mai profund și personalizat aspectele învățate. Eliminând vocea exagerat autoritară, anumite preconcepții sau judecăți de valoare nesănătoase, cadrul pentru desfășurarea benefică a orei poate fi asigurat.

Nevoia de competență poate fi împlinită în măsura în care obiectivele propuse pot fi atinse, elevii sunt susținuți și încurajați, sunt

învățați pas cu pas și cu multă răbdare până când au sentimentul reușitei, al unor capacități dobândite. Copiii ajung astfel să crească în încrederea în propria persoană, să-și dorească învățarea altor lucruri. Pentru a ajunge la satisfacerea acestei nevoi psihologice, pentru a se mobiliza în direcția unui efort susținut la școală, e necesar să înțeleagă de ce trebuie să învețe o anumită deprindere, de ce trebuie să rețină anumite informații, cum pot fi toate valorificate concret, la ce rezultate importante pot ajunge, ce legătură există, cât de cât evidentă, între munca lor și succesul de mai târziu în plan personal sau profesional. Teama de notele mici, dorința obținerii unor note mari sau a unui loc de frunte în clasă, toate acestea par mai

curând aspecte insuficiente pentru a menține aprinsă dorința de învățare. Explicarea motivațiilor din spatele unei activități pare, la prima vedere, obositoare și în afara atribuțiilor profesorului, dar este, de cele mai multe ori, vitală implicării autentice a copiilor.

În mediul educațional, nevoia de autonomie sau de control pare cea mai riscantă. Lasă impresia cedării din partea profesorilor a propriilor drepturi și atribuții. Cu toate acestea, sentimentul controlului poate fi satisfăcut dacă, în cadrul sănătos al unor limite bine cunoscute și respectate, elevii au posibilitatea de a alege, pot lua diferite decizii, își pot exprima punctul de vedere, diferit chiar de cel al profesorilor. Acestea nu sunt o formă de anarhie, ci

dezvoltă armonios personalitatea elevilor, dându-le posibilitatea de asumare a unor responsabilități, ca pregătire pentru viața de adult.

Hrănite constant, conștient și atent, cele trei nevoi psihologice de bază determină atingerea stării de bine. Ele se susțin reciproc, absența uneia conducând inevitabil la pierderea treptată a celorlalte două.

Spre deosebire de nevoile materiale, conectarea, competența și autonomia sunt nevoi ce pot fi satisfăcute de profesori. Nu sunt pretenții exagerate, ci constituie piloni importanți în dezvoltarea adulților de mai târziu.

Prof. MARIA MOISE

*„...adevăratele comori se
află dincolo de uși.
Deschideți-le
și pășiți!”*

COLEGIUL NAȚIONAL „MATEI BASARAB”

www.basarab.ro